

kam nors nereikalingam', tačiau sakiny *Иаму з малёнства дэлі напўску...* 'iš mažens jam davė valią...' rodo, kad reikšmės aiškinimas nevykęs. Arba *дэчка* aiškinama 'raudona medžiaga; drobė lozungams', bet juk tai yra tam tikro audimo būdo, nebūtinai raudona medžiaga, mūsų vadinama *geltonąja drobe*; arba *дварэцкая дарога* aiškinama 'kelias į rytus nuo Nagarodavičių kaimo', bet tai greičiausiai to kaimo kelias, kuriuo bus važinėję dvariškiai.

Būtų gerai buvę, jei, aiškinant augalų ar gyvių reikšmę, būtų buvę pridėti ir lotyniški jų pavadinimai. O to nepadarius, ne visada skaitytojui aišku, kokį augalą, pavyzdžiui, žymi *баркўн*, ar ką reiškia kirminas, vadinamas *даўганосік*, ir pan.

Nors šis leidinys autorės kvalifikuojamas tik kaip medžiaga Gardino srities tarmių žo-

dynui, tačiau vis dėlto be didesnio pamato jame atskirai pateiktas labai vertingas frazeologizmų skyrius, kuris, būdamas neatskiriama leksikos sudėtinė dalis, turėjo būti į ją įjungtas. Apskritai imant, frazeologizmai leidinyje pateikiami nenuosekliai. Vieni jų pateikti atskirame skyriuje, o daugelį jų galima rasti ir pačioje žodyno medžiagoje. Sakysim, *даць нура́* 'nerti' ar *даць напўску* taip pat yra frazeologizmai, bet jie patekę ne į frazeologizmų skyrių, o *даць хрпакá* 'užsnūsti' įdėtas atskiru lizdu ir žodyne, ir frazeologizmų skyriuje.

Leidinio autorė, gerai mokėdama savo gimtųjų vietų tarmę, pateikė tikrai reikšmingą didžiulį darbą, paremtą autentiška medžiaga, svarbų ne tik baltarusių, bet ir lietuvių kalbotyrai, o ypač baltų-slavų kalbinių ryšių problemai.

E. Grinaveckienė

Onoma, vol. XV (1970), 2–3. Bibliographia onomastica 1966–1968. Edidit Dr. W. van Langendonck, Leuven (Belgium), 1971, 844 p.

Jau nuo 1938 m. vyksta Tarptautiniai onomastikos kongresai. Trečiajame kongrese, kuris vyko 1949 m. Briuselyje, buvo sudarytas Internacionalinis onomastikos mokslo komitetas. Internacionaliniam onomastikos centrui Belgijos mieste Liuvene (Leuven) vadovavo prof. H. J. Vijeris (H. J. van de Wijer). Dabar Tarptautiniai onomastikos kongresai vyksta kas treji metai. Paskutinis, dešimtas, kongresas vyko 1969 m. Vienoje. Pasibaigus eiliniam kongresui, jo medžiaga paskelbiama atskiru leidiniu „Onoma“, kurį leidžia Internacionalinis onomastikos centras Belgijoje. Atskiros šio leidinio dalys yra skiriamos ir onomastikos bibliografijos publikavimui. 1970 m. išėjo penkioliktojo „Onomos“ tomo 2–3 dalys, skirtos 1966–1968 metų onomastikos bibliografijai.

Tai reikalingas ir naudingas leidinys, kuris leidžia susipažinti su įvairių šalių onomastikos tyrinėjimais, šio mokslo lygiu beveik visose pasaulio šalyse. 1966–1969 m. onomastikos bibliografiją paruošė Liuveno Tarptautinio

onomastikos centro bendradarbis M. V. Langendonckas (M. Willy van Langendonck).

Tarybų Sąjungos onomastikos mokslui šiame leidinyje atstovauja latvių, lietuvių, estų, baltarusių, rusų, ukrainų, moldavų onomastikos bibliografijos. Latvių onomastikos bibliografiją sudarė A. Gateris. Sudarant baltarusių, rusų, moldavų onomastikos bibliografijas, talkininkavo O. N. Trubačiovas. Išsamai 1966–1968 m. lietuvių onomastikos bibliografija sudaryta A. Vanago. Ukrainų bibliografiją šiam leidiniui pateikė O. N. Trubačiovas ir K. K. Celuika.

Aptariamasis bibliografijos tomas struktūriniu požiūriu susideda iš dviejų dalių. Pirmoji dalis – „Bendroji onomastika“, kurioje yra surinkti onomastikos darbai, įdomūs bibliografiniu, metodologiniu, lingvistiniu, sociologiniu, filosofiniu požiūriu. Tai biografinių straipsnių, bibliografinių leidinių, kongresų bei žurnalų onomastikos klausimais ir kt. bibliografija. Šiuos darbus iš įvairių šalių bib-

liografijų surinko ir suklasifikavo M. V. Langendonkas. Leidinio pratarinėje, be kita ko, užsimenama, kad pastaroji dalis turėtų būti papildoma, tobulinama.

Antroji leidinio dalis – atskirų šalių onomastikos bibliografija. Ankstesniuose leidiniuose ši bibliografija buvo pateikiama pagal pasaulio šalis alfabeto tvarka. 1966 – 1968 m. onomastikos bibliografija pateikiama kiek kitokiu principu – pagal kalbų šeimas. Kiekvienos kalbų šeimos viduje dar skiriamos smulkesnės grupės pagal kalbų šeimos šakas, o šios skirstomos atskiromis kalbomis. Patei-

kiant vienos ar kitos šalies bibliografija, pirmiausia duodama bendra tos kalbų šakos, o paskui atskirų kalbų bibliografija. Pvz., slavų kalbų bibliografijos skyrelyje, pirmiausia duodama bendroji bibliografija, kur surinkti įvairių šalių autorių darbai slavų onomastikos klausimais, o po to atskirai duodamos bulgarų, lenkų, rusų ir kt. šalių bibliografijos. Kiekvienos šalies bibliografijos skyrelis dar skirstomas į smulkesnes dalis: 1. Bibliografija. 2. Etimologijos: a) toponimų, b) antroponimų, 3. Etnonimai. 4. Ortografija, transkripcija, tartis.

V. Maciejauskienė